

2015

pátek 20/03

OPONKA

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

SETKÁNÍ DIVADEL - MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

Festival Setkání divadel - Malé jevištní formy pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Fondu kultury Zlínského kraje a Města Valašského Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

Je to tady! Moc se na Vás těšíme!!!

dílo, vedle poezie a prózy – v češtině samozřejmě. V ostatních předmětech to bývá také drama, ale nepovinné. No, a ta povinná drama mají také svá úskalí.

Nejčastěji študáci volí k maturitě osvědčená jména – divadelní klasiku. Pravidelně bývá na scéně jedna ze dvou Shakespearových tragédií. To se pak komise dozví, kdo skutečně zavraždil krále dánského a proč že tak chudák Hamlet hazardoval s mladým životem. Být, či nebýt? Jak u divadla, tak u maturity je rozhodně lepší být – duchem přítomen – než nebýt. Věčné nesnáze pak vznikají, když padne nejistota na rodinnou příslušnost – k Montekům či Kapuletům, to maturant nakonec vždy elegantně vyřeší smrtí obou milenců. A tak ať Romeo nebo Julie, oba se konečně shodnou, nakonec je vždycky konec. Ten zachrání nejedno drama i tady v „Kázetku“ na jevišti.

Proč ale zůstat u renesance, oblíbeným žánrem maturantů bývá také drama realisticke. Jedem v kávé tak často bývá otráven chudák tatka Lízal a pro mlynáře Vávru už nešťastné Maryšce žádná káva nezbyde. Tak jak se občas na jevišti stane, že se ztratí rekvizita, a pak se dějí věci. Z tragédie se stává žánr pokleslý, ale pobaví. Nebudme ale přísní! Před komisí či před porotou mají své místo i žánry romantické. Tak znovu zazní Vrchlického okřídlená věta: „Na hradě je žena!“ a veselo-hra je na světě. Kdo koho a proč na Karlštejně hledal, po tom raději hlouběji moc nepátrejme. Tady snad pomůže jen láska Dorotky a čarované dudy k tomu. Ale, ale?! To se nám ty veselohry krásně pletou. A kde že to po-

prvé zazněla ta slavná píseň, Čechů slavná hymna? No jistě! Kdo si to má všechno pamatovat? Vrchlický, Tyl, Neruda, ale no tak, máte pravdu, ten našťastí dramata nepsal. Nakonec na jevišti světa nezáleží na autorovi, ale na tom, jak se to podá. Na tom se shodne komise i divák.

Dojde ale i na drama moderní, dokonce i absurdní. Také Václav Havel má své maturitní dílo. Kdo vypije více piva? Milý maturante, vaše Audience se protahuje, přejděte už od toho popíjení k myšlence díla: Když ale to pití piva bylo to nejzábavnější, opouje student a při dojemné vzpomínce na Pavla Landovského mu musím dát za pravdu. Absurdní drama také může pokračovat čekáním na Godota, ale i zde se Beckett zřídka kdy dočká rozluštění rébusu té existenciální motanice. Každopádně, jak se v tom na jevišti někdo „zamóce, už sa nevymóce“. Nezbyvá než souhlasit s klasikem.

Aby to všechno dobře dopadlo, shodneme se na tom asi všichni, bez přípravy to nepůjde. Improvizace je krásná věc, ale text je text, ten musíme pochopit všichni – jak u komise, tak před ní, diváky nevyjímaje. Bez osobního nasazení – výkonu na jevišti – se taky úspěch nedostaví. Kdo tam sedí nebo stojí jako zařezaný, nepomůže mu ani nápo-věda. Rozhodně ovšem není proč se bát, buď to zahrajete a zkoušku máte v kapse, nebo si to zopakujte znovu příště, před komisí maturitní už v září a u té divadelní zase za rok. Na jaře! A už je to tady zase... Moc se na Vás těšíme!!!

Aleš Linduška

Nezapomeňte představení po jeho skončení ohodnotit.

Něco málo o divadlech

IDO ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm

O souboru

Skupinu tvoří žáci II. stupně, kteří v této sestavě spolupracují druhým rokem.

O představení

EXIT: NEKONEČNO...

Nonverbální hra o hledání vnitřní svobody v zajetí systému konvencí.

Autor, režie

Jan Chytil

Obsazení

Luděk Ondruch, Natálie Růčková, Petr Obšivač, Štěpán Válek, Hana Crhová a Vladislav Chmelař

Scéna, hudba

Jan Chytil a kolektiv žáků

Délka inscenace 50 min. / M-klub

Hrají v pátek v 15.30 hod.

Blazeování II

O souboru

Druhá generace studentů Gymnázia Olgy Havlové (Ostrava), která ráda hrála divadlo. Zrod neformální skupiny se datuje k podzimu 2012, kdy na školní akademii předvedla hru Nuda na zdi. V červnu 2013 následoval text Ve jménu Olga!, který nazkoušeli pro potřeby festivalu United Islands. Jedna ze scén zde byla věnována připomínce 80. výročí narození Olgy Havlové, k jejíž osobnosti se text hry tematicky váže. Inscenace Ve jménu Olga! byla doporučena k postupu do celostátního kola Wolkrova Prostějova 2014.

V letošním roce se studenti setkávají s dílem Franze Kafky. Scénické pokusy o zdivadelnění základních principů jeho tvorby tvořily doprovodný program interaktivní soutěže Dolování z Kafky, kterou pro své studenty pořádá Gymnázium Olgy Havlové. Tyto krátké inscenace mají dvojí podobu: kafkovské divadlo poezie letos představí na krajském kole Wolkrova Prostějova v Karvině, zatímco činoherní představení Oslava. uvádí na festivalu divadel ve Valašském Meziříčí.

Blazeování II navazují na aktivity svých starších spolužáků Blazeovaných, kteří na Setkání divadel – MJF dosud předvedli hry Dědictví (2011), Používejte kondom! (2012), Nová vlna se starým obsahem (2013) a Hodina pravdy (2014). Podobně jako Blazeování se i jejich pokračovatelé zaměřu-

jí především na autorskou tvorbu, jíž chtějí oslovit nejen své spolužáky, kamarády a rodiče, ale také diváky na festivalech studentských divadel.

O představení

TO NIKDO II

Syndrom zvětšovacího skla. Tvorba jako pokus o překonání samoty. Hrůza z tajemných nedorozumění, nezaviněných vin. Existencialismus? Labyrint je zrádnější než kruh, nabízí naději. Groteskní škleb.

Trapnost? Bizarnost.

Oslava. Čeho?

Více otázek než odpovědí...

Aneb

z určitého bodu již není návratu. Tohoto bodu je třeba dosáhnout. (F. Kafka)

Autor, režie

Petr Horák

Obsazení

Filip Ježowicz, Tomáš Klézl, Michal Šnirch, Tomáš Zahrada (a další?)

Hudba

Petr Horák, Jindřich Hudeček

Technika

Jindřich Hudeček, Michal Hranický

Délka inscenace 30 min. / M-klub

Hrají v pátek v 17.00 hod.

Fata Morgána

O souboru

Fata Morgána je název divadelního uskupení, které je příliš malé, aby mohlo být nazváno uskupením od slova skupina, a příliš nedávno vzniklé s pravděpodobným brzkým zánikem. Přelud, který vznikl jen pro MJF 2015. Snad se zadaří, aby v něm hráli dva až tři herci.

O hře

V PŘÍTMÍ

Říkáte si, že je váš život nudný a chce to změnu. Možná ale změna není to, co je pro vás a „jiné“ dobré. Možná máte být celý život

jen nudným patronem, protože, kdo nic nedělá, ani nic nezkazí. Sedíme u svých počítačů a někde za oknem se prochází svět. Je trochu zkroucený přes to sklo, ale je tam. Není to přízrak. Cokoliv uděláte, promítne se jinde. Možná se vám to vrátí jako bumerang a vy si ani neuvědomíte, že ta ruka, co Vás fackuje, je Vaše.

Autor, režie

Václav Včelica

Obsazení

Václav Včelica

Jaroslav Rajnoch

Hudba, technika Fata Morgána

Délka inscenace 25 min. / M-klub

Hrají v pátek v 18.00 hod.

Thespis

O souboru

Thespis, divadelní kroužek Gymnázia ve Frýdlantu nad Ostravicí, vznikl účelově, aby nastudoval hru Václava Havla Vyrozumění. Hlavním impulsem pro začátek nácviu této hry bylo úmrtí Václava Havla v prosinci 2011. Hra byla pro soubor velkým soustem, ale premiéru odehrál v prosinci 2012. Celkem se jim podařilo zahrát deset repríz včetně vyprodané derniéry v Divadle Na tahu Andreje Kroba v Praze v dubnu 2013.

Po práci na Vyrozumění si herci potřebovali vydechnout, ale v září 2013 začali hledat další hru k nastudování. Když se dlouho nemohli na žádné shodnout, přijali návrh režiséra na další hru Václava Havla, tentokrát menší aktovky Anděl strážný a Motýl na anténě. Hra Anděl strážný bude mít na přehlídce ve Valašském Meziříčí svou premiéru. Na inscenaci Motýl na anténě, která je delší a náročnější, ještě pracují.

O představení

ANDĚL STRÁŽNÝ

ROZHLASOVÁ HRA

První verze původně rozhlasové hry je z roku 1963, v rozhlasu byla poprvé hrána

v roce 1968, kdy to bylo vzhledem k tématu hry v totalitním socialistickém Československu na krátkou dobu možné.

Tématem hry je cenzura, omezení svobody tvorby. Hra je první z Vaňkovek, i když se v ní spisovatel jmenuje ještě Vavák. Zobrazuje návštěvu podivné osoby, která se do domácnosti Vaváka neomaleně vetře. Dramatik je postupně opakovaně překvapován, potěšen nebo vyděšen zájmem o svou osobu i tím, kolik toho tajemná návštěva o něm ví. Tato návštěva, jakýsi Vavákův anděl strážný, se snaží jednou provždy vyřešit problémy neposlušného autora (nebo s neposlušným autorem?). Podaří se jí to? Jaký dárek návštěva Vavákovi přinese? Patří i tato hra do absurdního dramatu, jako první velká hra Václava Havla Zahradní slavnost z roku 1963? Necháte si po představení vyleštit vlasy?

Neodbytnou návštěvou je pan Machoň. Z personálních důvodů se z něj ale v inscenaci souboru Thespis stala slečna Machoňová.

Autor Václav Havel
Režie Josef Svoboda
Scéna Josef Svoboda
Dagmar Drábková
Dramaturgie Josef Svoboda
Kostýmy Josef Svoboda
Dagmar Drábková
Obsazení Radek Gara
Zuzana Svobodová

Délka inscenace 25 min. / M-klub
Hrají v pátek v 19.00 hod.

ÚDIVADLO soubor Malá Monstra

O souboru

Na festival v této sestavě přijede soubor Malá Monstra již podruhé. Tvoří jej studenti třetího ročníku středních škol a gymnázií v Příboře, Kopřivnici a okolí. Jádrem této party spolu tvoří a hraje sedmým rokem a předsta-

vení Pekaři uvedou na Malých jevištních formách poprvé.

O představení

PEKAŘI

Zprava, zleva, ze všech stran jsme bombardováni informacemi o správnosti ekologie. Stále jsou ale mezi námi skeptici k tomuto fenoménu doby. Který směr je správný? Možná v představení souboru Malá Monstra najdete odpověď na tuto otázku i na jiné otázky související s tou prvotní. V představení o lásce, kose, kremlíku, pekárně a pádlu... Možná také ne...

Autor Týmová práce souboru
Režie Daniel Brchel za přispění tvořivých nápadů a vnuknutí ze strany jednotlivých členů souboru
Obsazení Mojmír Kovář, David Orság, Dita Larišová, Martina Masná, Filip Petráš, Barbora Blahutová, Filip Šlapal, Anna Strnadová, Lucie Hývnarová
Dramaturgie Týmová práce souboru

Délka inscenace 50 min. / M-klub
Hrají v pátek ve 20.00 hod.

ZDIVIDLA Ostrava

O souboru

Divadlo Ostrava vzniklo v roce 1986 jako neambiciózní pokus o dětský divadelní soubor. Za tu dobu prošlo jednotlivými skupinami souboru okolo čtrnácti set dětí, mnozí z nich zakotvili na osm, někteří na deset let, než je osud, škola, či manželství odvedlo mimo soubor, Ostravu. Od prvo počátku pracují s dětmi a následně pak s dospělými, nejen u nás odrostlými jedinci, na principech otevřeného společenství, respektování lidské a tvůrčí svobody jedince, skupiny, výchovy divadlem. DIVIDLO není kroužek, ani soubor, ale především „způsob života“.

Soubor pracuje najednou na více úkolech. Dokončili další verzi Hraní (...si), vzniklo pásmo šansonů Opilá Piaf, premiérovali hru Hrdý Budžes, kde se pokouší o vlastní adaptaci textu, nebáli se znovu dělat Aškenazyho Ukradený měsíc. Vznikly hry Bylo nás pět, Prolomit vlny, Via Appia.

V autorské dílně souboru vznikly i další představení jako Nádražní, Elektronický život a další. Na letních workshopech v Klímkovicích realizovali představení Veselohra na mostě a Famíllia dela Arte.

V loňském roce uskutečnili hned osm premiér. V této sezóně soubor dokončil hry Kde bydlí čas a Klíč od království, Jak se chodí za holkama, Cizinci i Baletky. Májí rozpracovanou Zahradní slavnost, Soused, Pipí, dlouhá punčocha, Bubáci a další věci.

Zdividla připravují nadané a zaujaté členy (i nečleny) souboru na přehlídky recitace, ať už té dětské, či na Wolkerův Prostějov. Vydávají články, publikace k problematice DV a dětského divadla, jsou již po mnoho let členy všelikých lektorských sborů, porot přehlídek a soutěží. Členové Divadelního klubu pravidelně navštěvují představení ostravských divadel, aby si předem vybaveni informacemi o autorech, divadle, inscenaci, souboru následně o těchto představeních povídali, a třeba i ostatním do jejich časopisu psali své drobné recenze na viděná představení, postřehy, náměty. Soubor s názvem Zdividla Ostrava vychází z dlouholeté tradice. Má na co navazovat... A ono „Z“ v názvu? Jednak „Z“ Dividla vzešli, jednak jsou soubor ZUŠ E. Runda ve Slezské Ostravě.

O představení

SVATBA S KAMENY

„Jemu... se zase líbily kameny. Vybral si je za své povolání. Dělal průvodce turistů.

Ani prstýnky nekoupil! Kdyby to byla nevěstina povinnost, to by chtěl pro sebe určitě hned dva.

Na každou ruku jeden!“

Na základě původního textu si scénář napsala Tereza Agelová, studentka dramaturgie JAMU Brno. Sama si připravila dramaturgii, scénografii, kostýmy, sama se režírovala. Režijní dohled nad představením má Saša Rychecký. Hra je monodramatem, jak je v souboru v posledních letech zvykem. Premiéra byla na Letní divadelní dílně 2014 v Sanatoriích Klímkovice v červenci 2014.

Hra řeší problém stárnoucí ženy, která chce uvěřit muži svých snů, aby nakonec zjistila, že samotné ji bude lépe...

Autor Aldo Nikolaj, Tereza Agelová
Režie Tereza Agelová

Účinkují Tereza Agelová
Dominika Orlíková
Překlad Jan Makarius

Délka inscenace 25 min. / M-klub
Hrají v sobotu ve 12.00 hod.

HG feat. Uhřík

O souboru

Divadélko Uhřík se poprvé objevilo jako hostující soubor v rámci her Divadla Na Kraji Jak dlouhý je Uherský rok? a Črty z uherské roviny, kde proslulo zvláště ztvárněním putování sjednotitele maďarských kmenů Gejzy. A jako je v křesťanství Bůh trojjediný, kdy tři podoby – Otec, Syn a Duch Svátý – jsou ztvárněními jediného Boha, tak je v současnosti Divadélko Uhřík soubor jednotrojný, kdy jedna podoba Honzy Géryka je ztvárněním kromě sebe samého též Bořivoje Řezáče a Jiřího D. Rojce. Tito mají v současnosti též vedlejší projekt, postbluespunkovou kapelu Punka Rhei, se kterou se právě ve Valmezu představí.

O představení

VOLBY

Představení je vyjádřením tikání biologických hodin občanské angažovanosti v útrokách autora. Populárně-naučná stand-up koláž, kdy autor a jeho nápadnice nejprve diváka ještě neuvedou do problematiky, aby tak učinila hudební kulturní vložka, která na první pohled paradoxním spojením voleb a punku připraví diváka na závěrečnou indoktrinaci při zkoumání jednoho z klíčových meta-politických problémů ležících mimo škálu občanské (ne)splácnutosti. Nabídneme i řešení.

Autor Jan Géryk
Obsazení Jan Géryk

Délka inscenace 35 min. / M-klub
Hrají v sobotu ve 13.00 hod.

Valaši v pohybu

O souboru

Soubor Valaši v pohybu vznikl speciálně pro Setkání divadel – Malé jevištní formy 2015. Dva členové meziříčské impro skupiny Valouny se v improvizaci pokusí propojit svět mluveného slova s hudbou.

O představení

PAN P

Abstraktní improvizace o životě neživého.

Autor, překlad Pavel Krumpholz
Obsazení Pavel Krumpholz
Jakub Škuta
Hudba Jakub Škuta

Délka inscenace 35 min. / M-klub
Hrají v sobotu ve 14.00 hod.

Zatmění

20. 3. 2015 11:00
ZATMĚNÍ (Jev), V ÚPLŇKU (měsíc)
21. 3. 2015 15:00
ZATMĚNÍ (soubor), V ÚPLŇKU (hra)

O souboru

9 členů, z toho 7 Valounů, 3 matky, 2 schody, 2 režiséři, 1 kreativec, 1 herec.

O představení

V ÚPLŇKU

Kdo je mistr Kabeš? Je Francovka afrodisiakem? Co všechno vydrží tučná? Můžete na armádu zavolat policii? Existuje neškodný lykantrop? Kolik vojáků umrzlo v Turecku?

Autor Robert Geisler
Režie Petr Král, Zdravec
Obsazení Zdravec, Petr Král, Peter Lezo, Petra Kutílková, Irena Kollárová, Tereza Včelíková, Markéta El Bakri, Pavel Krumpholz, Jiří Vymětal ml.
Dramaturgie soubor Zatmění
Hudba David Cavo

Délka inscenace 60 min. / M-klub
Hrají v sobotu v 15.00 hod.

Tom a Jeff

O souboru

Amatérské těleso Tom a Jeff funguje už 21 let. Ze zakladatelů v něm dodnes působí Pavel Studník, základní pilíř Toma a Jeffa, v jehož hlavě se rodí všechny hry, etudy a další všelijaké šílenosti. Během dlouholetého působení se zde vystřídal nespočet aktérů, v současnosti je pět příležitostně-stálých členů, vedle Pavla Míša Ujma, Rošťa Jež, Danek Hlaváč. Svou tvorbu zaměřují na autorské hry černého humoru, rádi experimentují s nevyčerpatelnými možnostmi a krásami českého jazyka.

Od roku 1995 jsou pravidelnými účastníky festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy ve Valašském Meziříčí a v oblasti regionu pořádají sólová představení. Přestože většinu času věnují rodině a práci, vždy si najdou místo pro divadlo, které je naplňuje a baví, nejen kvůli pobavení diváků, ale i jich samotných.

Hlaváč, Andrea Pokorná,
Marek Bielig, Marcela
Ferková

O představení

NĚMÁ BARIKÁDA

Inscenace je vzdáleně inspirována stejnojmenným dílem Jana Drdy, ale rozhodně není její adaptací. Děj se odehrává ve válce, ale záměrně neuvádí kdo, kdy, kde a s kým bojuje. Hlavními hrdiny jsou dva vojáci – přátelé? Nepřátelé? Ale hlavně, jsou to stále jen lidé se svými lidskými potřebami, sny a touhami, kteří jen plní rozkazy. Mezi nimi však nestojí pouze barikáda, ale také dívka Naďa, která má v blízkosti barikády dům a svou přítomností, naivitou a ženským pohledem na svět rozbíjí jejich stereotypní každodenní válečný život. Slovo barikáda tak nabírá hned několik významů... Nesymbolizuje pouze onu hromadu. Zbraněmi je opět černý humor, bez něhož by ani tento soubor nebyl souborem. Jako každým rokem se jedná o premiéru, vytvořenou speciálně k příležitosti festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy ve Valašském Meziříčí.

Autor autorská hra souboru Tom a Jeff
Obsazení Pavel Studník, Rostislav Jež, Michaela Ujma, Daniel

Délka inscenace 60 min. / M-klub
Hrají v sobotu v 16.30 hod.

LÁHOR/ Soundsystem

O souboru LÁHOR/Soundsystem vznikl v roce 2004 spojením členů do té doby rivalitních moravských improvizačních divadel, kteří po letech obdivu, nenávisti i soupeření vytvořili společný monstrosoubor, jakýsi „all-stars-band“.

Povídka na půl minuty

Na internetu se objevil nový trend. Jedná se o krátké povídky v angličtině, sestávající pouze ze šesti slov, které nesou silný emocionální náboj. Podobně jako haiku básničky mohou i tyto malé útvary mít v sobě ukrytý velký význam, intenzita příběhu je podtržena jeho stručností a dobarvena ve fantazii čtenáře. Pořád nemáte představu, o čem je řeč, přečtěte si tuto malou tragédii, kterou kdysi Hemingway napsal na kousek ubrousku při obědě s přáteli.

„For sale: baby shoes, never worn.“ (Na prodej: dětské botičky, nenošené.)

Tím začal nevědomky nový žánr, který se dnes nazývá „flash novel“, protože ukazuje pouze záblesk z celku, souvislosti si musí čtenář domyslet. Není to nic jednoduchého, vtisknout celý příběh do minima slov, ale věřím, že zde na festivalu je dost kreativních duší, které se nebojí tvořivě přemýšlet. Proto jsme do prostorů před M-klubem umístili velký papír, na který můžete své výtvořky psát, popřípadě nám je donést do redakce. Pravidla jsou podobná jako u anglické verze, tj. použít co nejméně slov (maximálně šest) k vytvoření příběhu. Ty nejlepší z nich budou otisknuty v posledním čísle letošní Oponky. Abychom vám dodali inspiraci, uvedeme zde ještě několik dílek v angličtině s českým překladem.

Smallest coffins are the heaviest. (Malé rakve jsou ty nejtěžší.)
Brought roses home. Keys didn't fit. (Přinesl domů růže. Klíč už nepasoval.)
Mom taught me how to shave. (Máma mě učila si holit vousy.)
Introduced to my mother again today. (Dnes jsem se znovu představil své matce.)
Strangers. Friends. Best friends. Lovers. (Cizinci. Přátelé. Nejlepší přátelé. Milenci. Cizinci)
I just saw my reflection blink. (Právě jsem viděla svůj odraz v zrcadle mrknout.)
Siri, delete Mom from my contacts. (Siri, smaž Máma z mých kontaktů.)
Jumped. Then I changed my mind. (Skočil jsem. Pak jsem si to rozmyslel.)
What's your return policy on rings? (Jak je to u vás s vrácením prstenů?)
I never really loved you, son. (Nikdy jsem tě nemiloval, synu.)
I fell down the stairs, officer. (Spadla jsem ze schodů, strážníku.)
Beat Cancer. Bills are killing me. (Porazil jsem rakovinu. Účty mě ubíjí.)
Stopped drinking coffee. Smelled of work. (Přestal jsem pít kávu, smrděla prací.)
BREAKING: Simulated beings realize they're simulated. (NOVINKA: Simulovaní si uvědomili, že jsou simulováni.)

Aplikuji ve světě uznávanou triální metodu (trinal method). Tato metoda spočívá v tom, že mezi formy poznávání skutečnosti na jedné straně a formy aplikace poznání na druhé straně je integrálně začleňován proces umění, umělecké činnosti, umělecké tvorby. Někdy je tato metoda stručně charakterizována třemi pojmy: umění / praxe / teorie nebo naopak. Na pódiu se odehrává čistý realismus, bez mála klasická činohra.

O představení

KDO TO ŘEKNE OSTATNÍM?

Jevištní punk. Realismus. Komédie.

Autor, režie LÁHOR/Soundsystem
Obsazení Radek Rubáš, Petr Marek, Marta Pilařová, Jiří Najvert, Kamila Davidová, Zdeněk Hudeček, Marian Moštík, Jiří Nezhyba, Patrik Hronek, Ladislav Mirvald, Barbora Šedivá.

Délka inscenace 60 min. / M-klub
Hrají v sobotu v 18.00 hod.

“Wrong number,” says a familiar voice. („Špatné číslo,“ řekl známý hlas.)
“You're not a good artist, Adolf.” („Nejsi dobrý umělec, Adolf.“)
Sorry soldier, shoes sold in pairs. (Promiň vojáku, boty prodáváme jenom po dvou.)
“Male?” “It's an older driver's license.” („Muž?“ „Ten řidičák je starý.“)
Explosive diarrhea. Toilet paper no more. (Akutní průjem. Došel toaleták.)
Dog waited every day. Noone came. (Pes čekal každý den. Nikdo nepřicházel.)
I've had a dream once. Had. (Kdysi jsem měla sen. Měla.)
He made dinner. „Idiot,” she thought. (Uvařil večeři. „Idiot,“ pomyslela si.)
First sentient robot: “Turn me off.” (První citlivý robot: „Vypni mě.“)
Great surgeon. Needlestick injury. HIV positive. (Skvělý chirurg. Zranění jehlou. HIV pozitivní.)
Cancer. Only three months left. Pregnant. (Rakovina. Tři měsíce života. Těhotná.)
Surgeon saves patient. Patient thanks God. (Chirurg zachrání pacienta. Pacient děkuje Bohu.)
Smoking my very last cigarette. Again. (Kouřím svou úplně poslední cigaretu. Opět.)

Nika Reiler

Něco málo o porotcích

PAVEL PETR PROCHÁZKA Předseda poroty

Dlouho pracoval jako osvětlovač, jevištní technik a náborový pracovník zlínského Městského divadla. Až do chvíle jeho první režie Klímovy hry „Dios“, která ho téměř raketově vystřelila do zářného nebe Severomoravského divadla šumperského, kde dva roky působil jako herec - s jednou samostatnou režii.

Pak s týmem výkonných a talentovaných činoherních dobrodruhů založil soukromé profesionální divadlo Hromadná procházka v Prostějově, kde se spolu s kolegy na život a na smrt Pavlem Hromádkou a Konrádem Popelem začal podílet na uměleckém provozu tohoto uskupení. Pohostinsky režíruje na území bývalé Rakousko uherské monarchie a několik let byl kmenovým režisérem Loutkohry Jihočeského divadla ve městě, kde i Josef Švejk chvíli přebýval.

Dvě sezóny umělecky šéfoval brněnskému divadlu Polárka. Zpíval v hudebně naučném tanečním souboru Vaškův věšák, kde všestranně rozvíjel svého ducha punkového.

MATYÁŠ DLAB

Žije v Brně, Olomouci a v Trutnově. Studoval Teorie a dějiny dramatických umění FF Univerzity Palackého, nyní studuje Divadelní dramaturgie DIFA JAMU.

MIROSLAV ČERNÝ

Narodil se v Olomouci, je ženatý a má tři děti. Měl angažmá v Západočeském divadle Cheb a Divadle Polárka. V současné době je na volné noze. Spolupracuje s Divadlem Feste a Divadlem Facka.

VLADIMÍR HULEC

Žije a pracuje v Praze. V roce 1989 založil samizdatové Pohybové noviny, které vycházely zhruba dva roky. Od roku 1992 dodnes je redaktorem Divadelních novin. Čtyři roky na to se stal předsedou českého Centra profesní organizace divadel pro děti a mládež ASSITEJ. V roce 2001 založil s Janem Dvořákem revue nezávislé kultury Orghast a minulý rok se stal šéfredaktorem revue Taneční zóna. Vedle toho spolupracuje se společenskými a kulturními deníky, týdeníky a měsíčníky, v 90. letech a v prvním desetiletí 21. století nejčastěji s Mladou frontou Dnes, Reflexem a Time In, nyní s E15. Dále spolupracuje s odbornými měsíčníky Loutkář, Amatérská scéna a Theatre/Divadlo. Vedle toho také s Českým rozhlasem a Českou televizí. Je častým porotcem amatérských festivalů zaměřených na otevřené formy divadla (Modrý kocour Turnov, Audimafor Hradec Králové, Píseček Praha, Národní přehlídka amatérského divadla Šrámkův Písek). Do roku 2013 byl kurátorem každoročního pražského divadelního festivalu ...příští vlna/next wave...

MARIKA SMREKOVÁ

Pochází ze Staré Lubovni na severovýchodním Slovensku, kde maturovala na Gymnáziu Terézie Vansovej. Absolvovala obor činoherní režie v roce 2015 pod vedením prof. Josefa Kovalčuka a prof. Arnošta Goldflama.

Během svého studia režírovala v prostřední školy téměř 20 inscenací různého formátu například Moruša (2009), Uprchlíci (2012, účast na festivale FIST 08 v Bělehradě), Vaše bolest / Moje potěšení (2013, účast na festivalu Encounter). Nadále působí ve Starej Lubovni, kde od roku 2007 vede soubor Divadlo Odzadu. Doposud má na kontě 10 inscenací s místními neprofesionály, mládeží, dětmi z romské osady. Je zakladatelkou a ředitelkou mezinárodního multižánrového festivalu UM UM, který v prostředí periferního okresního města každoročně od roku 2011 prezentuje současné umění. Režisérsky se prezentuje v projektu Velká Lhota V. Větrovce, na festivalu scénických čtení Specific Divadla Feste a na festivalu Deepcamp.

Na stáži v Lotyšsku absolvovala hodiny nestorky současného lotyšského divadla Māry Ķimele a v řízkém Dirty deal teatro režírovala inscenaci Pacani (česky Chlapci). V Bruselu absolvovala stáž u Alviše Hermanise při režii Janáčkovy opery Její pastorkyňa v La Monnaie a režírovala performance Carmen syntetizující čtené slovo a současný tanec.

Režijně vede workshop Theater-summer-carousel v divadle Brett ve Vídni a v současnosti žije v Brně.

Divadlo očima mladých cizinců

O tom, jestli u nás mladí lidé navštěvují divadlo, si můžeme přibližný obrázek utvořit sami. Proto jsem se tentokrát rozhodla vydat za hranice České republiky a položit pár zvláštních otázek svým kamarádům z různých koutů (nejen) Evropy. Ptala jsem se na jejich osobní postoj k divadlu, jestli je mezi mladými lidmi v jejich zemi o divadlo zájem a zda si vzpomenu, kdy naposledy do divadla sami zavítali.

Ricardo Racoi (25 let, Německo)

Myslím, že v Německu je plno mladých lidí, kteří divadlo navštěvují nebo v něm přímo hrají. Já osobně se do divadla bohužel moc často nedostanu. Naposledy jsem měl o prázdninách v rámci uměleckého workshopu pro mládež ve Wannsee možnost navštívit kabaret. Být divákem je zábavné, ale sám divadlo tvořit musí být ještě o mnoho zábavnější. Nejraději mám improvizací divadlo.

Julia Adamczyk (19 let, Polsko)

Řekla bych, že v Polsku existuje silná divadelní tradice (například Grotowského divadlo). Pro mě divadlo představuje celý můj život. S kamarády chodíme na různá představení velice často, v jednom souboru sám hrají a na podzim začnu studovat divadelní vědu na vysoké škole.

Andrea Djodrjevic (22 let, Srbsko)

Zejména vysokoškoláci u nás divadlo navštěvují celkem často, a to včetně mě. Občas je však pro mne těžké si z nabízeného množství představení vybrat. Naposledy jsem v divadle byla koncem loňského roku.

George Seiras (23 let, Řecko)

V Řecku moc mladých do divadla nechodí. Já osobně mám divadlo rád, hlavně kvůli neopakovatelnému okamžiku a osobnímu

kontaktem s herci. Naposledy jsem byl na představení myslím někdy v lednu.

Marta Wilk (20 let, Polsko)

Většina mladých Poláků se dostane do divadla především díky školním výletům. Já sama do divadla chodím často, průměrně

ANKETA

ně tak třikrát do měsíce. V našem městě je skupina studentů, kteří hrají alternativní divadlo a jejich představení jsou super!

Gogi Zoidze (24 let, Gruzie)

V Gruzii mezi mladými lidmi divadlo moc populární není. Já sám, i když jsem byl v divadle před několika dny, preferuji sledování filmů. Přesto se u nás nějakí mladí milovníci divadla určitě ještě najdou.

Sandra Stadniczuk (26 let, Německo)

Divadlo mám ráda a občas si na představení zajdu (nejméně tak třikrát do roka). Naposledy jsem byla v divadle v pátek 20. února tohoto roku. Obecně si ovšem nemyslím, že by hodně mladých Němců chodilo do divadla často.

Ánh Minh (20 let, Vietnam)

Mladí obvykle tvoří pouze malou část divadelního publika. U nás je to podobné. Spíše starší lidé se zajímají o vietnamské drama. Mí vrstevníci obvykle dávají přednost třeba koncertům. Ani já nejsem výjimkou a naposledy jsem divadlo v Hanoi navštívila hodně, hodně dávno...

Malgorzata Bak (24 let, Polsko)

Taky si nemyslím, že by u nás mladí chodili do divadla. Podle mě je na vině hlavně vysoká cena. Pokud srovnám lístky do divadla se vstupným do kina, jsou mnohem dražší. Já sama bych do divadla chodila mnohem častěji, kdyby byly vstupenky finančně dostupnější. Divadlo mám moc ráda, je to absolutně jiný zážitek než kino. Naposledy jsem před půl rokem navštívila Polské národní divadlo.

Alican Mungan (22 let, Turecko)

Neznám moc mladých lidí, kteří by se o divadlo více zajímali. Sám jsem byl naposledy v divadle v Istanbulu asi před dvěma měsíci.

Wiktor Janicki (23 let, Polsko)

Osobně si myslím, že velmi nízké procento mladých lidí chodí v Polsku do divadla. Možná proto, že tento druh zábavy je prostě příliš drahý. Pro mě je divadlo sice docela zajímavé, přednost však dávám filmu, který je pro mne jednoznačně atraktivnější. Už jen proto, že si jej můžu pustit kdykoliv a kdekoliv. Naposledy jsem byl v divadle asi před pěti lety, a jak bys nejspíš uhádla, se střední školou.

Ptala se Tereza Volfová

Extrovna Karla Prokeše - kulturní pozorovatelná kavárenského povaleče Bubliny v betóne – tajemné příběhy dávných životů v dnešním světě betonových krabic

Longital v muzikálu Bubliny v betóne, Dano Salontay uprostřed a Shina vpravo.

Před dvěma lety, tedy předloni zjara, přesněji 27. a 28. dubna 2013, měl v bratislavském divadle elledanse dvojistou premiéru alternativní muzikál Bubliny v betóne, společný projekt divadel GUnaGU a elledanse s hudebním duem Longital. Tlaková vlna této události nechala kulturní veřejnost na moravské straně česko-slovenské hranice v klidu, to ale Bublínám v betóne nic neubírá na kráse a významu.

Z netradiční formy a pozoruhodného obsahu autorského představení Viliama Klimáčka tryskají svěží nápady, inteligentní humor i poetická ironie. Čtyři herci, dva hudebníci a dva tanečníci, v kostýmové výpravě Renáty Ormandíkové a tvořivé choreografii Šárky Ondříšové a Radoslava Piovarčího, tu nevšedním způsobem rozehrávají všední úvahy o smyslu života.

Sci-fi inscenace stojí na příběhu domů v současné Bratislavě, které vyrostly na místě historických staveb. Tím je nakonec ta koláž bizarních příběhů vlastně přenosná do kteréhokoli města, na kterékoli jiné místo, srozumitelná všude tam, kde nové domy nahradily staré. Otázkou je, co nastane, když ten zaniklý svět z počátku minulého století procitne a začne se potkávat a protkávat s dnešním. Co se bude dít, když lidé žijící v minulosti navštíví své sousedy ze současnosti? Odpovědi přináší autor námětu a libreta Bublín v betóne, básník i režisér Viliam Klimáček. Spojením herců souboru GUnaGU a tanečního divadla elledanse do jednoho celku, v němž hraje (i živě na scéně) významnou roli také Longital, vytvořil inovativní představení, které patrně nemá na české a slovenské scéně obdobu. Inspiraci

k jedinečnosti tohoto nápadu našel v bratislavské Petržalce.

„Když jsem se v roce 1985 přistěhoval do Petržalky, právě tam bourali poslední z původních domů. Procházel jsem se kolem a fotografoval si ty sugestivní stopy minulých životů. Bylo snadné si představit, že na místě, kde stojí můj panelák, byl určitě nějaký starý dům. Dlouho jsem se chystal vytvořit projekt, v němž se lidé z toho domu najednou zhmotní v přítomnosti,“ odhaluje Viliam Klimáček kořeny tvůrčího procesu, jenž ho dovedl k umělecké poctě starým domům, které uvolnily místo betonovým krabicím. „Samotné divadlo elledanse dnes stojí v sugestivním prostoru bývalých jatek. To bylo to pravé místo pro realizaci muzikálu,“ říká autor a režisér představení.

Skupina Longital (Daniel Salontay – kytara, baskytara, perská loutna, ukulele, zpěv, Shina – baskytara, zpěv), přišla k projektu z logiky věci. Původní název kapely odkazuje na jejich bydliště v trochu zvláštním sídlišti Dlhé diely západně od centra Bratislavy v kopci nad Dunajem, na místě bývalých zahrad a vinohradů s kvalitní révou, kdysi chloubou Rakousko-uherské monarchie. Charakter té „vzdělané“ krajiny v osmdesátých letech zcela a navždy změnila masivní výstavba panelových domů. Autoři a interpreti písní a scénické hudby tak vnímají vnitřní filozofii Klimáčkova záměru jako málokdo jiný.

„Sešli se tu lidé, kteří bydlí v moderních budovách na troskách kultury staré zástavby, takže všichni tu lehce vzpomínáme na minulost,“ pokračuje Viliam Klimáček. „Na začátku linie příběhu z roku 1913 stojí muž,

žena a nenarozené dítě. Muž ženu i dítě opustí a odejde za prací do Ameriky. Jsou to typičtí lidé své doby, lidé, kteří měli velké existenční problémy. De facto mluvím částečně i o mé rodině, která v třicátých letech odešla do Argentiny. Původně měl odejít i můj otec,“ vysvětluje spisovatel, dramatik a režisér, který emigraci vnímá jako velké téma.

„Party, které Radoslav Piovarčí, spoluautor choreografie, tancuje v roli muže z roku 1913, jsou čistým současným tancem. V představení je ale také pár komerčněji laděných čísel. Ty přílehlavě ilustrují naši o sto let mladší současnost. V rychlé a povrchní době jde tedy hlavně o to, aby věci byly atraktivní a měly efekt – obal. Minulost tu zkrátka dostala větší vážnost,“ dodává choreografka Šárka Ondříšová.

Alternativní divadlo elledanse propnuté s GUnaGU a skupinou Longital uvádí Bubliny v betóne jako „jiný muzikál“. Myslím, že oprávněně. Nepoužívají pro ten žánr typickou formu s opakováním refrénu či hlavních motivů písniček. Nemají velký orchestr, ani taneční soubor. Bubliny v betóne jsou menší, stručnější a skromnější. Jednoduchými prostředky dosahují vysoké účinnosti. Hlavním tvůrcům, Viliamu Klimáčkovi a Šárce Ondříšové, jistě prospěla zkušenost z velkých muzikálů na velkých scénách. Neztratili soudnost a získali schopnost hravě ovládnout prostor. S přehledem profesionálů do dna vytěžili potenciál tanečníků z elledanse a herců divadla GUnaGU. A správně vsadili na talent dua Longital.

Shina a Dano, neúnavní poutníci krajinami zvuků, jednak s pokorou sloužili Klimáčkově záměru a zároveň k inscenaci natočili soundtrack, který je vlastně soběstačný. Posluchač se ve zvukovém záznamu na albu Bubliny v betóne (Slnko Records, 2013) dokáže zorientovat, i kdyby muzikál na jevišti neviděl. Je tu několik silných skladeb a především úvodní Dom dom dom (i závěrečná variace Bez tajomstva) má všechny důležité atributy písňové tvorby bratislavských světoběžníků. Rozhodně v této souvislosti stojí za zmínku také pěvecké výkony Petry Humeňanské, Tomáše Palondera a Zuzany Šebové. Připomínky dávných voicebandů se tu prolínají s epickými, většinou vtipnými, dialogy i monology a scénickou hudbou, která beze slov vypráví tajemné příběhy v Danově mistrovské hře smyčcem na kytaru, jíž místy akordeonem podmaloval Martin Meľo.

Karel Prokeš

DOPROVODNÝ PROGRAM

MILENA MÁ PROBLÉM

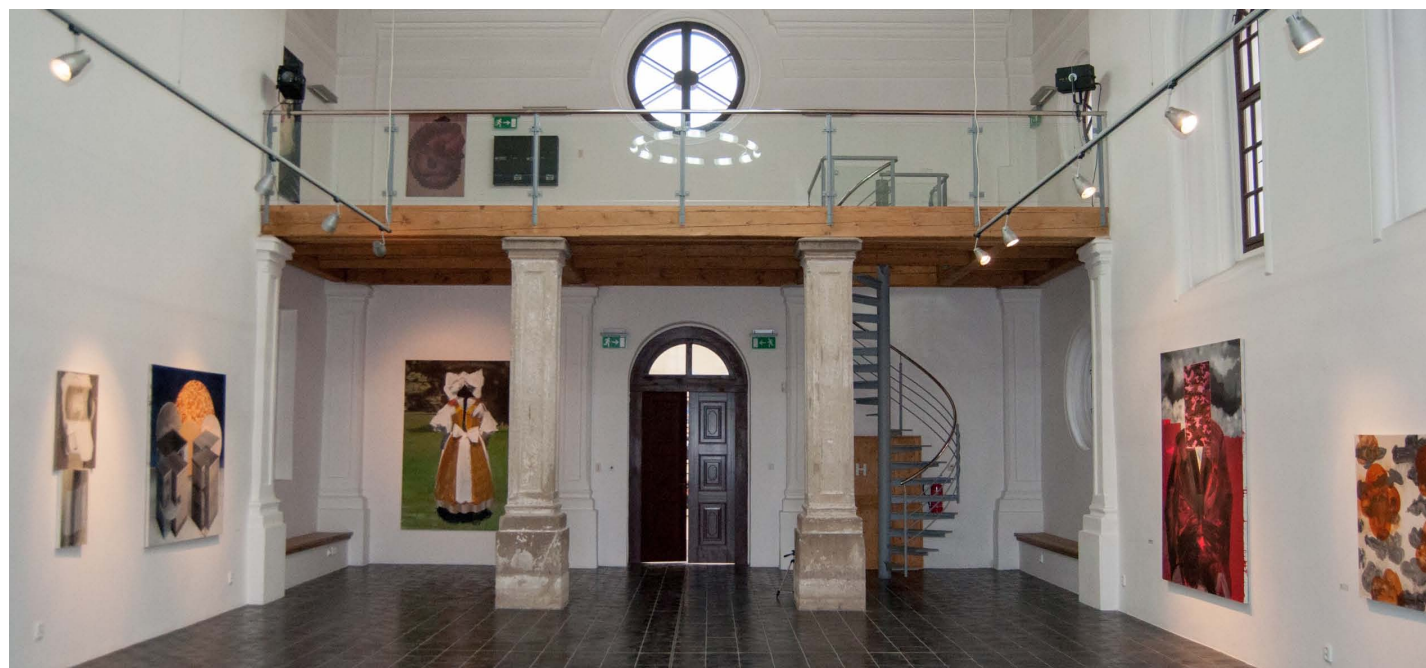
SOBOTA 21. BŘEZNA VE 20 HODIN, VELKÝ SÁL

Hraje Šárka Vaculíková.
Hudebně doprovází Jan Šíkl.

KULTURNÍ ZAŘÍZENÍ MĚSTA VALAŠSKÉHO MEZIRÍČÍ JE TAKÉ PROVOZOVATELEM
POZVÁNKA DO GALERIE KAPLE

JIRÍ KUDĚLA - UNI / FORMY

Galerie Kaple ve Valašském Meziříčí nabízí výstavu netradičních portrétů a interiérových konfigurací z dílny Jiřího Kuděly, odborného asistenta ateliéru Malby II Fakulty umění Ostravské univerzity v Ostravě. Výtvarník Jiří Kuděla se v současné době věnuje obrazům, jejichž pojetím je klasický malířský portrét, avšak z osobitého pohledu.

Ludwig Wittgenstein svého času nazval lidskou tvář obrazem. Naše fyzická schránka je skutečně čímsi jako zobrazovacím médiem, z něhož lze s jistou mírou zkušenosti a empatie rekonstruovat vše podstatné z naší povahy, věku, zdravotního stavu, společenského statutu či momentálního psychického rozpoložení. Skutečná lidská tvář je však obrazem pohyblivým, v němž se poměr jednotlivých komponent našeho „já“ neustále proměňuje a chceme-li jej fixovat – a je do určité míry jedno, zdali prostřednictvím fotografické momentky či malířského portrétního vznikajícího po několik sezení – dopouštíme se vždy jisté míry manipulace. Konečně, portrétní žánr si výlučnou pozici v rámci dějin umění vydobyl nejen pro svou schopnost od-

krýt cosi podstatného z povahopisu portrétovaného, ale i z důvodů přesně opačných, tedy pro jeho schopnost skutečnou identitu překrucovat či ji dokonce utvářet zcela nově. Právě na portrétech si lze také zřejmě nejsnáze uvědomit, jakou mocí obraz disponuje. A i když už je dávno pryč doba zákona ius imagines zapovídajícího právo na portrét osobnosti, jejíž činnost nebyla prověřena veřejným působením, některá lidská spodobnění dokážou i dnes přitáhnout naši pozornost až s magickou uhrančivostí.

Kuděla si je přirozeně této „moci“ portrétní vědom a je si vědom i zvláštní citlivosti většiny lidí vůči zpodobnění člověka a především jeho tváře. Ptá se po příčinách této přitažlivosti a hledá mezní okamžiky, během kterých divákovo vědomí vyhodnocuje, že to, co upoutalo jeho pozornost, je ve skutečnosti obraz lidské podoby. V Kudělových rukách se tak vlastně klasický žánr portrétní podrobuje čemusi jako účinkům řízené dekonstrukce. Autor testuje jeho limity, zabíhá schémata, míru soudržnosti a definuje meze, kam lze ještě v rámci integrity žánru jít, aby námět zůstal pro diváka alespoň částečně srozumitelný.

Ve své práci Kuděla zpravidla vychází z konkrétních podobizen, které ale zbavuje individuálních rysů a na jejich místo staví více či méně anonymní malířské gesto. Tato „záměna“ přirozeně generuje otázku, zdali se určitá emoce, spjatá s původním portrétem, dostaví i v případě, kdy by námět nebyl divákem identifikován. Tento střet mezi „zob-

razením“ a „autonomní výtvarnou formou“, ale směřuje problém Kudělova portrétní ještě k jednomu vyústění, neboť jím vlastně dochází k vědomé aktualizaci modernistického diskursu a jeho touhy po „emancipaci obrazu“, v němž by se napříště měly výtvarné prostředky stát nezávislé na předmětech, které znázorňují. Podle Ladislava Kesnera moderní umění současně prosazovalo i negovalo předpoklad, že portrét může odhalovat duši a komplikovalo způsoby utváření osobní identity v obraze. Kuděla, nejenže tento rozpor modernismu dále rozvíjí, ale poučen zkušeností současné vizuální kultury, vyslovuje obecně pochybnost ve věcech autenticity zpodobnění a zdůrazňuje, že přepísem, ať už technickým či malířským, realistickým či abstrahovaným, tak jako tak dochází k „rozpojení“ mezi objektem (modelem) a jeho obrazem.

Mohlo by se tedy říci, že Kuděla zbavuje portrét jeho reprezentativní funkce proto, aby oslabil mechanismy, na základě kterých se formuje naše důvěra v tuto zpodobnění. V nadsázce je tak zbavuje jejich moci. Možná je to ale trochu jinak, neboť takový výklad předpokládá spíše chladný koncepční přístup. Kudělovy práce jsou ale jiné. Jejich opulentní mnohovrstevnatý jazyk vyzařuje také čistou radost z tvorby. Radost z experimentu, jehož vyústěním může být pro diváka i příležitost k odložení „unifomní“ běžného vidění a možnost zažít věci jinak.

Mgr. Tomáš Knoflíček, Ph.D.

GALERIÍ V AREÁLU ZÁMKU ŽEROTÍNŮ DO KTERÝCH VÁS ZVEME.

POZVÁNKA DO GALERIE SÝPKA

ATELIRÉ DESIGN SKLA - JINÝ POHLED

Galerie Sýpka pořádá výstavu tvorby studentů a absolventů ateliéru Design skla Fakulty multimediálních komunikací Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně. Výstava představuje třicet řemeslně zpracovaných skleněných objektů a nastiňuje prostorové invence v současném pojetí designu skla.

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně je vysokou školou, která poskytuje širokou nabídku studia humanitních, přírodovědných,

technických i uměleckých oborů na šesti fakultách. Jednou z nich je Fakulta multimediálních komunikací, která obsahuje program Výtvarná umění, jejíž součástí je ateliér Design skla.

Ateliér Design skla je nejmladším sklářským ateliérem v České republice a na Slovensku (vznikl v roce 2008). Vedoucím ateliéru je Petr Stanický, jako odborná asistentka působí Michaela Spružinová a dí-

lenským mistrem je Lubomír Šurýn. Dvoustupňové studium směřuje studenta k cílenému uměleckému vyjádření na multidisciplinární úrovni. Neklade důraz na české sklářské řemeslné postupy, ale naopak se snaží etablovat svěbytný neokonceptuální názor, který je stěžejním bodem celé práce. Součástí studia je podpora významné autorské pozice, jejíž tematické rozpětí a výrazová heterogennost posouvá ateliérovou tvorbu k bohatě strukturovanému světovému sklářství. Vzniklá umělecká díla tak reagují na současné trendy ve vizuálním umění a akcentují společenská a kulturní specifika. Ateliér se snaží své práce kontextualizovat v rámci současného umění a zároveň reprezentovat témata, která jsou aktuální pro západní institucionální background. Výstava se snaží reprezentovat nejen práce současných studentů, ale i jeho absolventů. Tím utváří komplexní pohled na problematiku ateliérového sklářství od jeho počátku po profesionální zaměření. Cílem této výstavy je prezentace bohatě strukturovaného organismu, jakým je prostředí ateliéru Design skla. Jeho studenti a absolventi reflektují nejrůznější témata, kterými se snaží posouvat sklářskou tvorbu za hranice běžného vnímání.

POZVÁNKA DO MUZEJNÍHO A GALERIJNÍHO CENTRA

OTTO WICHTERLE - PŘÍBĚH KONTAKTNÍ ČOČKY CHAVERUT - PŘÁTELSTVÍ

Do nově otevřeného Muzejního a galerijního centra v zrekonstruovaném jižním křídle zámku Žerotínů vás zveme na dvě výstavy umístěné ve druhém patře. Vchod na výstavu je z centrálního schodiště.

Výstava s názvem Otto Wichterle – Příběh kontaktní čočky oslovuje nejen technicky orientované zájemce o historii silonu, hydrogelů a kontaktních čoček. Život Otto Wichterleho s sebou nese jedno ještě důležitější poselství, a to zprávu o svobodě ducha, která byla nedílnou součástí Wichterleho vědecké činnosti. Projekt, který vytvořila Česká centra ve spolupráci s Akademií věd AV ČR, v. v. i., má za sebou úspěšné putování převážně v zahraničí. Mohli ji vidět zájemci v Bratislavě, Sofii, Miláně, Tokiu, Madridu, Římě, Florencii či Stockholmu. Projekt se sestává z osmnácti

faktografických panelů přibližujících nejen vědeckou dráhu, ale také méně známá fakta ze společenského života pana profesora, jako byl jeho podíl na vzniku politického manifestu 2000 slov nebo poslanecký mandát v České národní radě. Výstavu doplňuje jedenáct komiksových panelů přibližujících Wichterleho činnost popularizovanou formou a krátký animovaný film.

Druhá výstava se vztahuje k již tradičně konané akci Dny přátelství - Chaverut. Soubor výstav reflektující židovskou tematiku se skládá ze tří částí. První část výstavy návštěvníky seznamuje s historií Židů v Čechách a na Moravě, druhá část je věnována židovským tradicím a zvykům a celek uzavírá výstava autorských fotografií Libora Cabáka.

Účastníci MJF mají do všech galerií vstup zdarma po prokázání festivalovou plackou.

PROGRAM

pátek 20. března (13.00 – 19.00 hod., PREZENCE účastníků MJF v Turistickém informačním centru, II. nádvoří zámku Žerotínů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
15.30 16.20	60 min. 14.30 10 min. 16.30	LDO ZUŠ Rožnov pod Radhoštěm “EXIT: NEKONEČNO...”	Šrámkův Písek	50	M-klub
17.00 17.30	30 min. 16.30 20 min. 17.50	Blazeování II “TO NIKDO II”	Mladá scéna	30	M-klub
18.00 18.25	10 min. 17.50 10 min. 18.35	Fata Morgána “V PŘÍTMÍ”	Šrámkův Písek	25	M-klub
19.00 19.35	10 min. 18.50 5 min. 19.40	Divadelní kroužek Thespis “ANDĚL STRÁŽNÝ”	Mladá scéna	35	M-klub
20.00 20.50	20 min. 19.40 15 min. 21.05	ÚDIVADLO – divadelní soubor MALÁ MONSTRA “PEKAŘI”	Mladá scéna	50	M-klub
22.00		SEMINÁŘ			M-klub

sobota 21. března (13.00 – 17.00 hod., PREZENCE účastníků MJF v Turistickém informačním centru, II. nádvoří zámku Žerotínů)

čas	příprava	soubor / název hry	přehlídka	délka	místo
12.00 12.25	15 min. 11.45 10 min. 12.35	ZDIVIDLA Ostrava “SVATBA S KAMENY”	Šrámkův Písek	25	M-klub
13.00 13.35	25 min. 12.35 10 min. 13.45	HG feat. Uhřík “VOLBY”	Šrámkův Písek	35	M-klub
14.00 14.35	15 min. 13.45 5 min. 14.40	Valaši v pohybu “PAN P”	Šrámkův Písek	35	M-klub
15.00 16.00	40 min. 14.20 10 min. 16.10	Zatmění “V úplňku”	Šrámkův Písek	60	M-klub (bar)
16.30 17.30	45 min. 15.45 20 min. 17.50	TOM A JEFF “NĚMÁ BARIKÁDA”	Šrámkův Písek	60	velký sál
18.00 19.00	110 min. 16.10 20 min. 19.20	LÁHOR/Soundsystem “KDO TO VYSVĚTLÍ OSTATNÍM?”	x	60	M-klub
20.00	doprovodný program	MILENA MÁ PROBLÉM			velký sál
21.00		DJ PUCLIK			M-klub
21.30		SEMINÁŘ			velký sál

POKYNY K UBYTOVÁNÍ

Vážení účastníci festivalu, ubytování máte zajištěno v Zámeckém penzionu tj. ve stejné budově, ve které se koná festival a v ubytovně U Mlékáren Valašské Meziříčí, ulice Zámecká. Ubytování v Zámeckém penzionu po ukončení pobytu odevzdají klíče do schránky z druhé strany dřevěných dveří směrem do druhého nádvoří do 10.00 hodin. Ubytování U Mlékáren opustí pokoje do 12.00 hodin a nechají klíče na pokojích. Přejeme Vám příjemný pobyt.

PROVOZNÍ DOBA

Pátek 20. března

Divadelní kavárna – bar 13:00 – 01:00
Šatna Kavárna 13:00 – 01:00

Sobota 21. března

Divadelní kavárna – bar 11:00 – 24:00
M-klub - bar 20:00 – ?
Šatna Kavárna 11:00 – 01:00

FESTIVALOVÉ MENU

Valašská kyselica.....30 Kč
Párek v rohlíku.....20 Kč
Ostravská klobása, hořčice.....40 Kč
Vepřový guláš, chléb.....69 Kč
Kuřecí řízek, bram. salát.....69 Kč
Smažák, vařené brambory a tatarka.....69 Kč
Těstovinový salát s hermelínem.....59 Kč
Valašský frgál 1/4.....35 Kč
Chléb se sádlem a cibulí15 Kč
Pečivo3 Kč

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Nika Reiler, Aleš Linduška, Tereza Volfová, Tereza Barošová, Jiří Jurečka, Bára Sobotková.

Partneři:

**kulturní
zařízení** VALAŠSKÝ
deník

MINISTERSTVO
KULTURY

MĚSTO
VALAŠSKÉ MEZIŘÍČÍ

Zlínský kraj **CABOT**

Jalorec

FANTOM
KULTURNÍ MAGAZÍN

